

bruge dette Ord — som du vistnok troer, og at han glæder sig til en Dag at kunne invitere dig ind i Amalienborgs Vagtstue for at overbevise dig derom.

Nu blot min egen Hilsen til dig, min kære Søn, fra

Din hengivne

Fader.

„Hvad siger du, Hansine?“ sagde Emanuel dybt bevæget efter endt Oplæsning.

Hansine, der sad bøjet over sit Sytøj, nikkede blot. Hendes Bryst bølgede, og hun havde lukket Øjnene som et Menneske, der kæmper den yderste Kamp med sig selv.

Emanuel sad nogle Øjeblikke i Tanker med Brevet i sit Skød og stirrede ud i Luften. Han saae for sig sine to hyggelige, tæppebelagte Værelser derhjemme med Udsigten til Kanalen og Børsen og Kristiansborg Slot. Han ligesom følte paany omkring sig den dybe Fred, hvori han i sine Studenter- og Kandidatdage havde siddet den halve Nat under Lampen eller vandret timevis frem og tilbage over Gulvet opfyldt af, hvad han havde læst. Der skulde han altsaa atter sidde ved de gamle Bøger, vandre ad det samme Gulv, tage op igen de samme Spørgsmaal for at finde en anden og sandere Løsning paa Livets store Gaade — —.

Begyndelsen af Bettys Brev var præget af den Sindets dybe Nedstemthed, som Tabet af hendes eneste Barn havde fremkaldt hos hende. Hun skrev:

„Du veed ikke, hvor her er bleven tomt og trist i vore Stuer, siden Vorherre tog min lille Kai fra mig. Hvor længes jeg ikke efter, at dine Børn skal komme herind, forat jeg atter kan høre Barnestemmer og Barnelatter omkring mig. Sig til din Hustru, at hun ikke skal ængste sig for dem — jeg kender selv en Moders Ængstelser! — Vi skal værne om dem, saa godt vi kan, mens hun er borte fra dem. Men allermest længes jeg efter dig, kære Broder, som jeg nu ikke har set i saa mange Aar. Hvor jeg glæder mig til at tale med dig! Og du vil nok være god imod mig, Emanuel. Jeg trænger saa meget til din Trøst. Jeg længes efter at kunne læne mit Hoved mod din Skulder og tale